

ביום שני, ה-7 לאוקטובר בית ספר קדימה אירח את כל הקהילה היהודית-ישראלית-אמריקאית בוואלי לטובת אירוע זיכרון לזכר הזוועות של אוקטובר. בטקס נכחו כ-400 אנשים מהקהילה. כחלק מהטקס השתתפו ניצולים, משפחות חטופים, ואנשים רבים שהם חלק מהאסון הגדול.

הטקס היה מרגש, עוצמתי, וחשוב מאוד כדי שנזכור ולא נשכח! הטקס כלל: תפילות, שירים מרגשים, וקטעי עדויות אשר צמררו ותיעדו את האסון הגדול.

- שרונה בראור, מורה לעברית בבית ספרנו, שיתפה את סיפור החטיפה של בן משפחתה גיא גלבע דלאל. גיא עדיין נמצא בשבי החמאס.
- מורן סאסי סיפרה את התיעוד מרגעיו האחרונים של אביה, אבי סאסי ז"ל, הנרצח בפסטיבל הנובה, שהגן בגופו על בני משפחתו וחבריו שהיו איתו.
- טליה פריאל שיתפה את העדות של אביה של רוני אשל ז"ל התפצפנית שנרצחה בחמל של נחל עוז.

הטקס כולו היה בהתנדבות מלאה של הקהילה הישראלית בלוס אנג'לס והארגונים השותפים.

הכאב והחוסן של הקהילה היהודית בעקבות האירועים הקשים של אוקטובר 2023 הם נושא עמוק ומרגש. האירועים הללו יצרו תחושות קשות של אובדן, פחד, וחוסר ידיעה, אך גם הביאו לגל של עמידה חוצת גבולות והתגייסות למען הסיוע למי שצריך, לחיילים ולמשפחות הנזקקות.

הקהילה הישראלית והיהודית בכל מקום ניסתה להתמודד עם האסון בדרכים שונות: אירועים לזיכרון, גיוס כספים ותמיכה כספית, התנדבויות, ופעולות סולידריות. כל פעולה כזו לא רק מספקת תמיכה מעשית, אלא גם יוצרת חיבור עמוק יותר בין אנשי הקהילה, מחזקת את תחושת היחד, ומדגישה את הכוח שבאחדות.

היכולת של אנשים לקום אחרי כאב נוראי, לשתף ולתמוך זה בזה, מראה את החוסן והאמונה של הקהילה בצורך להמשיך ולהילחם עבור מי שאוהבים. זהו תהליך של שיקום, זיכרון, והתמודדות עם האתגרים.

מרחק של אלפי קילומטרים מפריד בינינו לבין מולדתנו, אבל עדיין אנחנו עטופים בכחול לבן כמו מגן שלא נסדק, כמו חיבוק שלא מרפה! השנה הזו הייתה שנה של אתגרים אינסופיים שהוכיחה לנו כמה חשוב להיות מחוברים, כמה כוח יש לנו כשאנחנו מתמודדים יחד.

ישראל עדיין מתמודדת עם אתגרים רבים בעקבות המלחמה והשפעותיה. המציאות הביטחונית היא מורכבת וכוללת תחושות של פחד. המלחמה משפיעה לא רק על החזית הצבאית, אלא גם על החיים היומיומיים של האזרחים, השפעות כלכליות, חברתיות ורגשיות.

במצבים כאלה, חשוב שהקהילה והעם יתאגדו, יתמכו זה בזה, וישתפו פעולה. האתגרים דורשים סולידריות, חוסן אישי וחברתי, ויכולת להתמודד עם הכאב והפחדים.

בישראל קיימת נטייה חזקה להסתכל קדימה, להתאושש, ולמצוא דרכים להתמודד עם האתגרים, גם כשנדמה שהמציאות קשה.

ישראל היא הבית של כל יהודי בעולם. היא הדם הזורם בעורקינו, היא ההיסטוריה שלנו שנכתבה בדם, בזיעה ובדמעות. היא התקווה שלנו והיא האמונה, האמונה שלעולם לא תתערער, וששום דבר לא יכול לשבור אותנו.

ומכאן אנו שולחים ברכה למדינה שלנו, לחיילים וכוחות הביטחון, לשלום החטופים והאזרחים בכלל!

תחזירו אותם הביתה!

עם ישראל חי!